

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/118/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118239309
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6118239309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného: JUDr. Tomáš Zboja, advokát, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 03 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému: JUDr. Felix Neupauer, advokát so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 239,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/41/2018 - 178 zo dňa 14.09.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 26Cb/41/2018 - 178 zo dňa 14.09.2020 potvrdzuje.

II. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom výrokom I zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 239,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 239,- eur od 29.03.2017 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a ods. 2, § 580, § 581, § 788 ods. 1, § 797 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 15 ods. 1, § 11 ods. 7 zákona č. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o PZP“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 239,00 eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe škodovej udalosti došlo ku škode na vozidle poškodeného. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu a to na základe Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 5 zo dňa 05.01.2017. Po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 170010 zo dňa 16.01.2017 na sumu 414,00 eur, ktorú si tento uplatnil na náhradu u žalovaného. Poškodený následne

uzavrel so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.01.2017, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti, z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť oznámil žalovanému. Žalobca ďalej uviedol, že dňa 23.11.2016 došlo k škodovej udalosti spôsobenej poškodenému M. X., na motorovom vozidle Škoda Octavia, EČV: E.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového BMW, EČV: M., poisteného u žalovaného. Poškodený bol v dôsledku škodovej udalosti nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a to náhradné vozidlo KIA CEED, G.: C.XXXKZ, v zmysle Zmluvy o nájme č. 5 zo dňa 05.01.2017. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 170010 na sumu 414,00 eur. Žalovaný v konaní namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a účelnosť využívania náhradného vozidla. Žalovaný poukázal z uplatneného nároku sumu 175,- eur a ďalšie nároky žalobcu považoval za neoprávnené, nepreukázané a nedôvodné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi stranami sporu nebol sporný vznik škodovej udalosti, ku ktorej došlo dňa 23.11.2016 prevádzkou motorového vozidla zmluvne poisteného u žalovaného. Z predložených listín vyplýva, že poškodenému zo škodovej udalosti bola zo strany žalobcu vystavená faktúra znejúca na sumu 414,00 eur. Z predloženého oznámenia o poistnom plnení bolo preukázané, že žalovaný dňa 13.03.2017 ukončil šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 175,00 eur. Spornou medzi stranami sporu zostala otázka výšky poskytnutého poistného plnenia, resp. výška nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla a účelnosť nájmu náhradného motorového vozidla.

3. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca preukázal existenciu aktívnej vecnej legitímácie, keď s poukazom na § 524, § 580 a § 581 ObZ a tiež Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 13.03.2017 (pozn. odvolacieho súdu - správne malo byť 13.01.2017), preukázal odplatné postúpenie nároku poškodeného na náhradu škody voči žalovanému na žalobcu. V prejednávanej veci je predmetom sporu reálna skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 ObZ, v spojení s § 4 ods. 2 písm. b) Zákona o PZP a to v podobe nákladov spojených s odstraňovaním následkov poškodenia motorového vozidla. Podľa súdu prvej inštancie postúpenie pohľadávky poškodeného a následné započítanie pohľadávok žalobcu a poškodeného v zmysle § 580 a § 581 ObZ nahrádza úhradu vystavenej faktúry a teda predstavuje skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 1 ObZ. Keďže pohľadávka poškodeného voči poisťovateľovi nespadá pod pohľadávky, ktorých postúpenie je v zmysle § 525 ods. 1 ObZ vylúčené, súd prvej inštancie mal za to, že k postúpeniu pohľadávky došlo v súlade so zákonom a žalobca je aktívne vecne legitimovaný v konaní na uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá vznikla v súvislosti s nákladmi za prenájom vozidla. K namietanej výške nájomného a k dôvodom krátenia plnenia zo strany žalovaného súd prvej inštancie prisvedčil názoru žalobcu, že neexistuje zákonná, ani zmluvná povinnosť poškodeného zisťovať cenové ponuky a preukázateľne hľadať najlacnejšiu požičovňu náhradných motorových vozidiel. Úvahy žalovaného o výške nájomného, ktorá by podľa jeho prepočtov bola primeraná, podľa názoru súdu prvej inštancie nemajú oporu v zákonných ustanoveniach, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a dostatočne nepreukázal dôvodnosť nevyplatenia náhrady škody v uplatnenom rozsahu, ktorej výšku naopak žalobca hodnoverne preukázal predloženými listinnými dôkazmi. Námietku žalovaného spochybňujúcu účelnosť a nutnosť využívania náhradného vozidla uplatnenú v konaní pred súdom súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko z predložených listín jasne vyplýva, že žalovaný uhradil časť plnenia vo výške 175,00 eur bez toho, aby účelnosť a nutnosť náhradného vozidla spochybnil. Nutnosť a účelnosť prenájmu možno spochybňovať v samej podstate potreby náhradného vozidla, teda vo vzťahu k prenájmu náhradného vozidla ako takému. Ak však jeho účelnosť nebola spochybnená v celom rozsahu, ale žalovaný žalobcovi vyplatil časť plnenia v rozsahu 175,00 eur, namietanie neúčelnosti vo zvyšnom rozsahu považoval súd prvej inštancie za nedôvodné a nepreukázané. Pokiaľ ide o dobu prenájmu vozidla, z predloženej faktúry za opravu č. 4017203 zo dňa 13.01.2017 bol preukázaný dátum prijatia zákazky 05.01.2017 a vozidlo bolo poškodenému odovzdané v deň doručenia krycieho listu na poistné plnenie od poisťovne, t. j. dňa 13.01.2017, čiže v deň, kedy končil nájom. Zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti dĺžky prenájmu náhradného vozidla je najmä oznámenie poisťovne o ukončení likvidácie poistnej udalosti, vystavenie krycieho listu, po ktorom už využívanie náhradného vozidla stráca svoje opodstatnenie. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že dobu nájmu v posudzovanom prípade možno považovať za opodstatnenú.

4. Súd prvej inštancie ohľadne úroku z omeškania svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodol o úrokoch z omeškania podľa § 517 ods. 2 ObZ a dátum, od ktorého si žalobca uplatňuje úrok

z omeškania, bol stanovený ako deň nasledujúci po dni, keď mal žalovaný v zmysle § 11 ods. 7 Zákona o PZP poskytnúť žalobcovi poistné plnenie, t.j. 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poškodenému poistné plnenie, keďže je nesporné že predmetom sporu je nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 Zákona o PZP. Za skončenie prešetrovania žalobca považuje dátum uvedený v Oznámení o poistnom plnení z ktorého vyplýva, že šetrenie poistnej udalosti bolo skončené dňa 13.03.2017. V súlade s § 797 ods. 3 ObZ sa žalovaný dostal do omeškania s plnením zostávajúcej časti poistného, počnajúc dňom 04.04.2018. Sankcie za neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti nezabávajú žalovaného povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 ObZ a to i v prípade, že žalovaný svoje povinnosti uvedené § 11 ods. 6 Zákona o PZP splnil včas, t.j. skončil prešetrenie poistnej udalosti alebo poskytol poškodenému písomné vysvetlenie a odmietnutie poistného plnenia.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v celom rozsahu prostredníctvom právneho zástupcu, elektronicky s autorizáciou a to podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný mal za to, že rozsudok je nesprávny, nezákonný, arbitrárny, je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Prvoinštančný súd sa nedostatočne a nesprávnym spôsobom vysporiadal so samotnou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu v konaní. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Poškodený preto predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené potvrdzuje aj žalobcom predložená faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený. Uzatvorením zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného, nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený neuhradil a teda mu pohľadávka nevznikla, pričom v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý predstavuje v zmysle vystavenej faktúry pohľadávku žalobcu. Vzhľadom k ustanoveniu § 524 OZ tak nemohlo dôjsť k platnému uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky. Za nesprávny považoval žalovaný aj právny názor, že by k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení pohľadávky. Z predloženej zmluvy totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a následne tak nemohla vzniknúť žalobcovi pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za odstúpenie, ktorú následne mienil žalobca použiť na započítanie. Žalobca preto nie je podľa žalovaného v spore aktívne vecne legitimovaný. V ďalšom žalovaný poukázal na v rozpore s judikatúrou, prijatý právny názor súdu prvej inštancie ohľadom posudzovania úrokov z omeškania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017), kedy podľa jeho názoru povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Žalovaný by sa mohol dostať do omeškania až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím a to zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí vzťahoval peňažnú sankciu na nesplnenie povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) a b) PZP. V dôsledku všetkého uvedeného je zrejmé, že prvoinštančný súd nesprávne priznal žalobcovi i nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, kedy je nepochybné, že žalobca v celom rozsahu úspešný nebol. Žalovaný záverom žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 03.03.2021 s tým, že považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Zotrval na svojich vyjadreniach, pričom k otázke vecnej legitimácie žalobcu poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach (Krajský súd v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019). Podľa žalobcu bol postupovaný nárok na náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu a nie pohľadávka, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému. Prenájom náhradného vozidla je v zmysle judikatúry považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do pôvodného stavu, čo napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný pri šetrení poistných udalostí vychádza. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie poukázal žalobca na základné princípy CSP, predovšetkým na čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17 a mal za to, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Dôraz sa kladie predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. To, že sa žalovaný nestotožňuje

s názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalovaný neposkytol súdu nielen tvrdenia, ale ani dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Vo vzťahu k namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ. Uvedené zastrešuje jeden dokument a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla), kedy dlžníkom je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody, preto postúpenie neodporuje zákonu. Žalobca ďalej podotkol, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. V tomto smere žalobca odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019, 9Co/86/2019, 10Co/103/2019, 6Co/23/2019, 6Co/122/2019, 6Co/79/2019, 10Co/182/2019 a namietal formalistický prístup žalovaného, kedy podľa žalobcu neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. I v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019 - 186 zo dňa 25.06.2019 je podľa žalobcu zrejmé, že uvedený záväzok postupca priamo nespĺnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu. Uvedené nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Ohľadom námietok žalovaného týkajúcich sa úrokov z omeškania žalobca poukázal na nejednotnosť rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ktorý v rozsudku sp. zn. 5Obo/19/2009 zo dňa 25.03.2009 zaujal opačné stanovisko. Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 OZ. Nezodpovedalo by spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Záverom žalobca poukázal na § 153 a § 154 CSP, v zmysle ktorých sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom žalovaný sa v priebehu konania do ukončenia dokazovania vôbec nevyjadril k opodstatnenosti uplatnených úrokov z omeškania a za týmto účelom neposkytol súdu prvej inštancie žiadne dôkazy. Naproti tomu až v odvolacom konaní poukázal na viac ako rok a pol staré rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktoré muselo byť žalovanému známe už predtým. Navyše podľa tohto rozhodnutia by pre úplné vylúčenie povinnosti poisťovateľa nahradiť vzniknutú škodu (resp. poskytnúť poistné plnenie) postačovalo uviesť akékoľvek dôvody odmietnutia plnenia, bez ohľadu na ich kvalitu a opodstatnenosť nároku poškodeného, čo je podľa žalobcu neprijateľné. Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34, v spojení s § 470 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o PZP, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy (zákon č. 39/2015 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/39/>> o poisťovníctve, Občiansky zákonník).

9. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) Zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

10. Podľa § 11 ods. 7 Zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

11. Podľa § 15 ods. 1 Zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

12. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

13. Podľa § 524 ods. 1 a ods. 2 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka, postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

14. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalovaného, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP dostatočne presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jednoznačne zrejмый myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého rozsudku. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol tak, že vyhovel žalobe v celom rozsahu. Preto neobstojí tvrdenie žalovaného v odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a svojvoľné. Súd prvej inštancie sa pri odôvodnení rozhodnutia neodchýlil od ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje náležitosti odôvodnenia rozsudku. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že len to, že strana sporu nesúhlasí s právnym názorom všeobecného súdu vysloveným v odôvodnení rozhodnutia, nemôže viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia alebo jeho arbitrárnosti. Neobstojí ani ďalšie tvrdenie žalovaného v odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a z rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania. Znamená to, že z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov. Pri tomto hodnotení dôkazov sa súd má zaoberať námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie, nemusí sa zaoberať všetkými námietkami. Odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje všetky obsahové náležitosti rozhodnutia a preto ho nemožno považovať za neodôvodnené a arbitrárne.

17. Odvolací súd vo vzťahu k namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uvádza nasledovné. Z ustanovení § 524 ods. 1 a ods. 2 OZ, ktoré upravujú zmluvu o postúpení pohľadávok vyplýva, že pre platnosť takejto zmluvy sa vyžaduje písomná forma a obligatórne náležitosti zmluvy, teda označenie zmluvných strán - postupcu a postupníka a identifikácia pohľadávky a to tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou postupcu proti dlžníkovi a aby nevznikli pochybnosti o tom, aká pohľadávka a kedy bola postúpená. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a to z obsahu predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 13.01.2017, jasne, zreteľne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva prejav vôle postupcu - poškodeného postúpiť na žalobcu pohľadávku, ktorá je v bode 1 jasne a nezameniteľne definovaná ako peňažná pohľadávka voči Kooperativa poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group (ďalej len poisťovňa), ktorá rieši škodu spôsobenú vozidlom BMW 118 s EČV: M. vo výške 414,00 eur, z titulu nároku poškodeného voči poisťovni podľa § 4 zákona o PZP. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 23.11.2016 na vozidle Škoda Octavia s EČV: E.. Z uvedeného je zrejmé, na základe akého

dôvodu má postupca nárok na zaplatenie pohľadávky, t.j. že ide o postúpenie konkrétneho nároku na náhradu škody v presne stanovenej výške, ako i voči komu poškodený ako postupca daný nárok eviduje. Ide preto o zjavný prejav vôle poškodeného postúpiť určitú pohľadávku, ktorú nie je možné zameniť s inou. Zmluvné strany si zároveň v bode 4 dohodli, že postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 je odplatné, pričom odplata je vo výške 414,00 eur. V bode 5 sa zmluvné strany dohodli na vzájomnom započítaní pohľadávok/nárokov (nárok na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) s tým, že žalobca si bude pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení je platným právnym úkonom, v ktorom zmluvné strany vyslovili slobodnú a vážnu vôľu si svoje vzájomné práva a záväzky upraviť jednou zmluvou, čo neodporuje žiadnemu ustanoveniu zákona. Úhradu nájomného v tomto prípade suplovalo samotné postúpenie pohľadávky poškodeného. Súd prvej inštancie preto správne ustálil skutkový stav poukázaním na to, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade faktúry započítaním, ktoré nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky mala spôsobilý predmet postúpenia a práve touto zmluvou preukázal žalobca aktívnu vecnú legitimitáciu. Odvolací súd je názoru, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi nájomné v hotovosti, alebo sa zrealizuje vzájomným zápočtom, najmä za predpokladu, kedy žiadne z ustanovení zákona nebráni postupcovi postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti v prípade, ak je dostatočne určito vymedzená. Je preto dokonca irelevantné, či v čase postúpenia pohľadávky bola uhradená faktúra za prenájom vozidla. Opačný výklad by bolo možné považovať za ústavné nekonformný, nakoľko je zjavné, že spojenie dvoch právne perfektných úkonov neodporuje a nemá ani za cieľ obchádzať zákon.

18. K argumentácii žalovaného týkajúcej sa aplikácie § 11 Zákona o PZP, s odvolaním sa na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017 odvolací súd uvádza, že akceptáciou záverov citovaného rozsudku by bol v súvislosti s plnením poškodenému z povinného zmluvného poistenia nastolený taký stav, že poisťovateľ, v značnej personálnej aj finančnej presile, by sa svojej povinnosti mohol vyhnúť prostredníctvom hoci aj vágnej odpovede poškodenému, bez hrozby sankcionovateľnosti tohto konania. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 11 ods. 8 Zákona o PZP možno dospieť k záveru, že tento pokrýva len poisťovateľove omeškanie s nesplnením svojej nepeňažnej povinnosti. Neexistuje však racionálne odôvodnenie tvrdenia, že na nesplnenie iných povinností bude aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka vylúčená. Ustanovenie § 1 ods. 2 Zákona o PZP totiž stanovuje aplikabilitu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zákon o povinnom zmluvnom poistení nestanoví inak. Pertraktované ustanovenie tak explicitne zakladá subsidiaritu OZ k Zákonu o PZP. Je preto nepochybné, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky. Možno konštatovať, že zákon o povinnom zmluvnom poistení aplikáciu § 517 ods. 2 OZ nevylučuje a ani použitím výkladových metód nemožno dospieť k opačnému záveru. Ak samotný najvyšší súd v rozsudku konštatuje, že § 11 ods. 8 Zákona o PZP sankcionuje len nesplnenie nepeňažnej povinnosti zo strany poisťovateľa, neexistuje racionálny predpoklad pre konštatáciu, v zmysle ktorej sa nebude sankcionovať ani omeškanie s peňažným plnením podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 1 ods. 2 Zákona o PZP. Na zdôraznenie správnosti uvedeného názoru nielen súdu prvej inštancie, odvolací súd odkazuje na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyjadrené v uznesení zo dňa 23.02.2022 sp. zn. 3Obdo/27/2021, ako i na zhodné závery Ústavného súdu SR vyjadrené v náleze sp. zn. III. ÚS 309/2020, III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 215/2020, kde Ústavný súd SR ustálil, že výklad ustanovenia § 11 ods. 7 Zákona o PZP, v spojení s § 517 ods. 1, ods. 2 OZ, ktorý by vylučoval poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, je v konflikte s racionálnym účelom právnej úpravy. Mal za to, že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, že by jeho omeškanie a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. Zdôraznil, že trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa Zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky. Pokiaľ by skutočne poisťiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia Zákona o PZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (keď by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťiteľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá). Účelom Zákona o PZP je však zlepšiť

postavenie poškodeného - veď aj na ten účel zákonodarca vykreoval osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi (bez potreby žalovať aj škodcu). Preto ak aj súdy v predchádzajúcich rozhodnutiach pri výklade ustanovenia § 11 ods. 6 a 8 Zákona o PZP vychádzali výlučne z gramatického výkladu ustanovení, ich výklad nebol správny, nakoľko nezohľadnil účel prijatej právnej normy a nebol uskutočnený eurokonformným spôsobom.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil, ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP, tak že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

21. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).